

PORUCZANIE SIĘ (1) *sb n*

I sg poruczani(e)m się.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Zawierzanie się, oddawanie się z zaufaniem [komu]:

Wyrażenie: »poruczanie się w obronę Panu Bogu«: Proźba á [!] dziękowaniem á s porucżaniem fie w obronę Pánu Bogu. LubPs Q2 marg.

Cf **PORUCZAĆ SIĘ**

MC